

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2024 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący	sędzia NSA Małgorzata Masternak-Kubiak
Sędziowie	sędzia NSA Piotr Korzeniowski sędzia del. WSA Kazimierz Bandarzewski (spr.)
Protokolant	starszy asystent sędziego Rafał Kopania

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2024 r.
na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej
skargi kasacyjnej Gminy Mikołów
od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach
z dnia 13 sierpnia 2020 r. sygn. akt III SA/GI 373/20
w sprawie ze skargi Prokuratora Okręgowego w Katowicach
na uchwałę Rady Miejskiej Mikołowa
z dnia 22 maja 2018 r. nr XLIII/786/2018
w przedmiocie przyjęcia statutu sołectwa Borowa Wieś

1. uchyla punkt pierwszy zaskarżonego wyroku i w tym zakresie skargę oddala,
2. oddala wniosek Rady Miejskiej Mikołowa o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Agnieszka Krysińska-Kłos
sekretarz sądowy

UZASADNIENIE

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2020 r. sygn. akt III SA/GI 373/20, po rozpoznaniu skargi Prokuratora Okręgowego w Katowicach na uchwałę Rady Miejskiej Mikołowa z dnia 22 maja 2018 r. nr XLIII/786/2018 w przedmiocie przyjęcia statutu sołectwa Borowa Wieś, stwierdził nieważność § 15 ust. 2 oraz § 19 ust. 1 zaskarżonej uchwały (punkt 1) i umorzył postępowanie w pozostałym zakresie (punkt 2).

W ocenie Sądu pierwszej instancji Prokurator trafnie zarzucił w skardze naruszenie art. 2 i art. 61 ust. 1 Konstytucji RP, art. 35 ust. 3 w zw. z art. 11b i art. 14 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r., poz. 1875 z późn. zm.) zwanej dalej u.s.g. poprzez wprowadzenie w § 15 ust. 2 zaskarżonej uchwały możliwości odstąpienia przez zebranie wiejskie od głosowania w trybie jawnym, podczas gdy brak jest podstawy prawnej do wyposażenia zebrania wiejskiego w tego rodzaju kompetencję. Podkreślono, że jawność życia publicznego wynikająca z określonej w art. 2 Konstytucji RP zasady demokratycznego państwa prawnego ma swoje umocowanie w polskim porządku prawnym. Jawność ta jest realizowana również w u.s.g., a jej przejawem są regulacje zawarte w art. 11b i art. 14 u.s.g. Prawdą jest, co zarzuca w odpowiedzi na skargę organ, że przepisy te dotyczą wprost działalności organów gminy, a nie organów jednostek pomocniczych tworzonych przez gminę, do których zalicza się między innymi sołectwa (art. 5 ust. 1 u.s.g.). Nie można jednak zdaniem Sądu przyjąć poglądu, że zasada jawności życia publicznego dotyczy organów gminy, a nie dotyczy tworzonych przez tę gminę organów jednostek pomocniczych, a także, aby możliwość dopuszczenia tajnego głosowania na posiedzeniach rady gminy wymagała szczególnego przepisu rangi ustawowej, podczas gdy dopuszczenie możliwości tajnego głosowania konkretnej sprawy na zebraniu wiejskim było możliwe tylko na podstawie uchwały tegoż zebrania wiejskiego. Dla takiej wykładni trudno znaleźć racjonalne uzasadnienie i nie ma go również w uzasadnieniu stanowiska organu. Treść § 15 ust. 2 uchwały (Statutu) dopuszcza tajne głosowanie w innych sprawach, niż określone w przepisach szczególnych. Stanowi więc określenie niemającego ustawowego umocowania wyjątku od zasady jawności życia publicznego i powszechnego dostępu do informacji publicznej chronionego przepisami art. 61 ust. 1 Konstytucji RP oraz ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej.

Zasadny okazał się również zarzut Prokuratora dotyczący naruszenia art. 87 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, art. 35 ust. 3 pkt 2 i art. 36 ust. 2 u.s.g. przez wprowadzenie w § 19 ust. 1 uchwały wymogu kworum dla ważności uchwały o wyborze sołtysa i rady sołeckiej, gdyż brak jest podstawy prawnej do stanowienia tego rodzaju uregulowań. W myśl art. 36 ust. 2 u.s.g. sołtys oraz członkowie rady sołeckiej wybierani są w głosowaniu tajnym i bezpośrednim, spośród nieograniczonej liczby kandydatów, przez stałych mieszkańców sołectwa uprawnionych do głosowania. Z treści tego przepisu wynika, że stanowi on regulację kompletną i nie zastrzega żadnego kworum dla ważności zebrania, w trakcie którego stali mieszkańcy sołectwa uprawnieni do głosowania dokonują wyboru sołtysa i członków rady sołeckiej. W związku z tym wprowadzenie kworum w postaci obecności co najmniej 100 stałych mieszkańców uprawnionych do głosowania w § 19 ust. 1 statutu, narusza art. 36 ust. 2 u.s.g. gdyż wprowadza dodatkowe warunki ważności zebrania wiejskiego, modyfikując w ten sposób mające charakter *ius cogens* ustawowe zasady wyboru sołtysa i rady sołeckiej. Nieuprawnione jest przy tym stanowisko organu, że nastąpiła konwalidacja § 19 ust. 1 Statutu poprzez wprowadzenie ust. 2, który stanowi, że w przypadku braku kworum można zarządzić odbycie następnego zebrania wiejskiego w tym samym dniu po upływie 30 minut.

Wobec cofnięcia na rozprawie przed WSA zarzutu skargi dotyczącego istotnego naruszenia art. 35 ust. 3 pkt 2 w związku z art. 36 ust. 1 i 2 u.s.g. przez nadanie w § 7 pkt 1 i 2 Sąd pierwszej instancji umorzył postępowanie w tym zakresie.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku do Naczelnego Sądu Administracyjnego wniosła Gmina Mikołów, zaskarżając go w części, tj. w zakresie punktu pierwszego. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie:

1) prawa materialnego przez błędną wykładnię:

- a) art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.) zwanej dalej P.p.s.a., w związku z art. 35 ust. 3 oraz art. 11b i art. 14 u.s.g. poprzez uznanie, że § 15 ust. 2 zaskarżonej uchwały pozostaje w sprzeczności ze wskazanymi normami ustawy o samorządzie gminnym i nie znajduje ustawowej podstawy prawnej, gdyż brak jest podstawy prawnej do wyposażenia zebrania wiejskiego w kompetencje polegające na możliwości odstąpienia przez ten organ od głosowania w trybie jawnym;
- b) art. 147 § 1 P.p.s.a. w związku z art. 35 ust. 3 pkt 2 i art. 36 ust. 2 u.s.g. poprzez uznanie, że § 19 ust. 1 zaskarżonej uchwały pozostaje w sprzeczności ze

wskazanymi normami ustawy o samorządzie gminnym, gdyż brak jest podstawy prawnej do wprowadzenia przez Radę Miasta wymogu kworum dla ważności uchwały o wyborze sołtysa i rady sołeckiej;

2) przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy:

a) art. 141 § 4 P.p.s.a. z powodu braku należytego uzasadnienia wyroku,

b) art. 147 § 1 P.p.s.a. poprzez:

- dokonanie swobodnej oceny dowodów i niewyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla sprawy, a w konsekwencji błędów w ustaleniu stanu faktycznego,
- uchybienie wymogom formalnym uzasadnienia wyroku, poprzez nieodniesienie się do wszystkich zarzutów sformułowanych w odpowiedzi skarżącej kasacyjnie na skargę Prokuratora Okręgowego i w konsekwencji uznanie skargi za zasadną.

W oparciu o powyższe zarzuty wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie pierwszym lub uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie pierwszym i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Prokurator Okręgowy w Katowicach wniósł o jej oddalenie w całości.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 183 § 1 P.p.s.a. Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, bierze jednak z urzędu pod rozwagę przesłanki uzasadniające nieważność postępowania wymienione w art. 183 § 2 P.p.s.a. oraz przesłanki uzasadniające odrzucenie skargi bądź umorzenie postępowania przed wojewódzkim sądem administracyjnym, stosownie do treści art. 189 P.p.s.a. Żadna z powyższych przesłanek w tej sprawie nie zaistniała.

Rozpoznając sprawę Naczelny Sąd Administracyjny związany jest granicami skargi. Związanie granicami skargi oznacza związanie podstawami zaskarżenia wskazanymi w skardze kasacyjnej oraz jej wnioskami. Naczelny Sąd Administracyjny bada przy tym wszystkie podniesione przez stronę skarżącą kasacyjnie zarzuty naruszenia prawa (tak NSA w uchwale pełnego składu z 26 października 2009 r. sygn. akt I OPS 10/09, opubl. w ONSAiWSA 2010 z. 1 poz. 1).

Zgodnie z art. 174 P.p.s.a. skargę kasacyjną można oprzeć na następujących podstawach: 1) naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, a także 2) naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Stosownie do treści art. 176 P.p.s.a. strona skarżąca kasacyjnie ma obowiązek przytoczyć podstawy skargi kasacyjnej wnoszonej od wyroku Sądu pierwszej instancji i szczegółowo je uzasadnić wskazując, które przepisy ustawy zostały naruszone, na czym to naruszenie polegało i jaki miało wpływ na wynik sprawy. Rola Naczelnego Sądu Administracyjnego w postępowaniu kasacyjnym ogranicza się do skontrolowania i zweryfikowania zarzutów wnoszącego skargę kasacyjną.

Strona skarżąca kasacyjnie zaskarżyła tylko punkt pierwszy zaskarżonego wyroku, a tym samym tylko w tym zakresie skarga kasacyjna podlega rozpoznaniu.

Skarga kasacyjna jest zasadna.

Trafnie strona skarżąca kasacyjnie zarzuca Sądowi pierwszej instancji naruszenie prawa materialnego poprzez dokonanie błędnej wykładni art. 147 § 1 P.p.s.a. w związku z art. 35 ust. 3 u.s.g. poprzez uznanie, że § 15 ust. 2 załącznika do uchwały Rady Miejskiej Mikołowa z dnia 22 maja 2018 r. Nr XLIII/786/2018 w sprawie przyjęcia Statutu sołectwa Borowa Wieś, zwanej dalej Statutem Sołectwa Borowa Wieś pozostaje w sprzeczności ze wskazanymi normami ustawy o samorządzie gminnym i nie znajduje ustawowej podstawy prawnej, gdyż brak jest podstawy prawnej do wyposażenia zebrania wiejskiego w kompetencje polegające na możliwości odstąpienia przez ten organ od głosowania w trybie jawnym.

Zgodnie z § 15 ust. 2 ww. Statutu Sołectwa Borowa Wieś na wniosek $\frac{1}{4}$ uprawnionych do głosowania mieszkańców Sołectwa obecnych na Zebraniu Wiejskim, przeprowadza się w danej sprawie głosowanie tajne. Trafnie podnosi strona skarżąca kasacyjnie, że określenie w statucie sołectwa możliwości przeprowadzenia tajnego głosowania nie stanowi naruszenia konstytucyjnej zasady dostępu do informacji publicznej, o której stanowi art. 61 ust. 1 Konstytucji RP. Dostęp ten byłby ograniczony, gdyby tak podjęta uchwała była wyłączona z możliwości jej udostępnienia. Takiej jednak regulacji nie zawiera § 15 ust. 2 ww. Statutu.

Zasadnie zarzuca Sądowi pierwszej instancji strona skarżąca kasacyjnie, że art. 35 ust. 3 u.s.g. określający podstawowy zakres treści statutu jednostki

pomocniczej nie zakazuje określenia sposobu głosowania przez zebranie wiejskie jako głosowania tajnego. Zgodnie z art. 16 ust. 1 Konstytucji RP ogół mieszkańców jednostek zasadniczego podziału terytorialnego stanowi z mocy prawa wspólnotę samorządową. Społeczność tworząca jednostkę pomocniczą nie jest wspólnotą samorządową i nie tworzy jednostki samorządu terytorialnego. Także suma wszystkich jednostek pomocniczych na danym obszarze nie tworzy jednostki samorządu terytorialnego. Organy jednostki pomocniczej nie będące organami gminy nie korzystają z regulacji obejmujących np. regulację rady gminy, a także i zasad podejmowania uchwał i sposobów głosowania. Tym samym skoro nie ma w ustawie o samorządzie gminnym regulacji sposobu głosowania (jawnego lub tajnego) na sesji zebrania wiejskiego (poza wyjątkiem wyborów sołtysa i członków rady sołectkiej - art. 36 ust. 2 u.s.g.), to pozostały sposób głosowania powinien być uregulowany w statucie takiej jednostki w stopniu odpowiednim do potrzeb i warunków lokalnych. Jeżeli zebranie wiejskie nie jest organem gminy, to nie mogą go dotyczyć ustawowe wymagania skierowane do organu gminy.

Jeżeli ustawodawca nie reguluje bardziej precyzyjnie, w jaki sposób mają być podejmowane uchwały przez zebranie wiejskie, a jedynie nakazuje, aby w statucie jednostki pomocniczej był uregulowany sposób realizacji zadań przez taki organ to oznacza, że delegacja ustawowa do wydania aktu prawa miejscowego zawiera szeroko zakreślane granice możliwych rozwiązań tej materii w poszczególnych statutach takich jednostek. Regulując sposób głosowania na Zebraniu Wiejskim Sołectwa Borowa Wieś Rada Miejska Mikołowa nie przekroczyła granic ustawowego upoważnienia.

Trafny jest także zarzut dokonania przez Sąd pierwszej instancji błędnej wykładni art. 11b u.s.g., doprecyzowany w uzasadnieniu skargi kasacyjnej jako zarzut błędnej wykładni art. 11b ust. 1 u.s.g.

Zgodnie z tym przepisem działalność organów gminy jest jawna, a ograniczenia jawności mogą wynikać wyłącznie z ustaw. Nie powinno budzić żadnej wątpliwości, że organami gminy jest rada gminy i wójt, co wprost wynika z art. 11a ust. 1 pkt 1 i 2 u.s.g. Do organów gminy nie zalicza ustawodawca organów jednostek pomocniczych gminy. Tym samym błędnie Sąd pierwszej instancji uznał, że art. 11b ust. 1 u.s.g. obejmuje również regulację organów jednostek pomocniczych.

Natomiast zarzut dokonania błędnej wykładni art. 14 u.s.g. został wadliwie zrehabilitowany w stopniu, który uniemożliwia rozpoznanie tego zarzutu. Art. 14 u.s.g.

składa się z czterech odrębnych ustępów, regulujących podstawowy sposób podejmowania uchwał przy zastosowaniu konstrukcji tzw. względnej większości, przypadki głosowania jawnego, tajnego, imiennego oraz udostępniania wyników głosowania radnych rady gminy w biuletynie informacji publicznej, na stronie internetowej gminy oraz w inny sposób zwyczajowo przyjęty na obszarze danej gminy.

Podstawą kasacyjną powinien być konkretny przepis prawa, którego naruszenie zarzuca się Sądowi pierwszej instancji. W przypadku przepisu, który nie stanowi jednej zamkniętej całości, a składa się np. z ustępów wymóg skutecznie wniesionej skargi kasacyjnej jest spełniony wówczas, gdy wskazuje ona konkretny przepis naruszony przez Sąd (por. wyrok NSA z 7 marca 2014 r. sygn. akt II GSK 2019/12; wyrok NSA z 10 lutego 2023 r. sygn. akt III OSK 6709/21; wyrok NSA z 14 marca 2024 r. sygn. akt III OSK 1556/22). Przytoczona podstawa zaskarżenia obejmuje jedynie wskazanie na art. 14 u.s.g. nie precyzując zaskarżonego przepisu, a Naczelny Sąd Administracyjny nie może domyślać się zarzutu kasacyjnego. Naczelny Sąd Administracyjny jest związany granicami skargi kasacyjnej i nie ma w związku z tym kompetencji do dokonywania za wnoszącego skargę kasacyjną wyboru, który przepis prawa został naruszony i dlaczego. Stanowi to powinność autora skargi kasacyjnej (por. wyrok NSA z 6 lutego 2014 r. sygn. akt II GSK 1669/12; wyrok NSA z 23 stycznia 2014 r. sygn. akt II OSK 1977/12).

Zasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji prawa materialnego poprzez dokonanie błędnej wykładni art. 35 ust. 3 pkt 2 i art. 36 ust. 2 u.s.g. poprzez uznanie, że § 19 ust. 1 zaskarżonej uchwały pozostaje w sprzeczności ze wskazanymi normami ustawy o samorządzie gminnym, gdyż brak jest podstawy prawnej do wprowadzenia przez Radę Miasta wymogu kworum dla ważności uchwały o wyborze sołtysa i rady sołeckiej, a tym samym błędne zastosowanie art. 147 § 1 P.p.s.a. i unieważnienie częściowe załącznika do uchwały.

Zgodnie z § 19 ust. 1 Statutu Sołectwa Borowa Wieś do dokonania ważnego wyboru Sołtysa i Rady Sołeckiej, na Zebraniu Wiejskim wymagana jest obecność w pierwszym terminie co najmniej 100 stałych mieszkańców Sołectwa uprawnionych do głosowania.

Zgodnie z art. 35 ust. 3 pkt 2 u.s.g. statut jednostki pomocniczej określa w szczególności zasady i tryb wyborów organów jednostki pomocniczej. Tym samym określenie w Statucie Sołectwa Borowa Wieś wymogu dotyczącego ważności

uchwały Zebrania Wiejskiego w sprawie wyboru Sołtysa i Rady Sołeckiej stanowi regulację trybu wyboru tych organów. Regulacja ta, wbrew twierdzeniu strony skarżącej kasacyjnie, wprost wynika z delegacji ustawowej objętej ww. art. 35 ust. 3 pkt 2 u.s.g. Regulacja objęta § 19 ust. 1 Statutu Sołectwa Borowa Wieś nie narusza także treści art. 36 ust. 2 u.s.g., zgodnie z którym sołtysa oraz członków rady sołeckiej wybiera się w głosowaniu tajnym, bezpośrednim, spośród nieograniczonej liczby kandydatów przez stałych mieszkańców sołectwa uprawnionych do głosowania. Określenie kworum jako warunku ważności podejmowania uchwał przez zebranie wiejskie nie narusza art. 36 ust. 2 u.s.g., który w tym zakresie nie zawiera żadnej regulacji. Jeżeli Rada Miejska Mikołowa zdecydowała się na uregulowanie trybu wyboru Sołtysa i Rady Sołeckiej przez Zebranie Wiejskie z zachowaniem kryteriów objętych ww. art. 36 ust. 2 u.s.g., to także dopuszczalnym było doprecyzowanie kworum jako wymogu określonej reprezentatywności mieszkańców danej społeczności lokalnej. Wskazanie tego kworum nie naruszyło zasady głosowania tajnego, głosowania bezpośredniego, wyboru spośród nieograniczonej liczby kandydatów oraz wyboru na Zebraniu Wiejskim przez stałych mieszkańców Sołectwa uprawnionych do głosowania. Nie można także przyjąć, że treść art. 36 ust. 2 u.s.g. zawiera pełną (kompleksową) regulację trybu wyboru sołtysa i rady sołeckiej, skoro przeprowadzenie wyborów członków tych organów wymaga doprecyzowania tej materii w statucie jednostki pomocniczej i to niezależnie od tego, czy wyboru dokonuje zebranie wiejskie czy też wszyscy mieszkańcy w bezpośrednich wyborach. Trafnie zwrócił na to uwagę Sąd pierwszej instancji.

Ponadto zgodnie z § 19 ust. 2 Statutu Sołectwa Borowa Wieś w przypadku braku kworum wymaganego § 1 tego przepisu, po upływie 30 minut może być przeprowadzone następne Zebranie Wiejskie bez jakiegokolwiek wymogu kworum.

Należy również wskazać, że zgodnie z art. 169 ust. 4 Konstytucji RP ustrój wewnętrzny jednostek samorządu terytorialnego określają, w granicach ustaw ich organy stanowiące. Powyższy przepis zawiera jeden z elementów zasady samodzielności samorządu terytorialnego (art. 165 Konstytucji RP), zgodnie z którą istotą i podstawowym kryterium odróżniającym samorząd terytorialny (jego organy) od administracji rządowej jest możliwość dostosowywania wykonywania zadań publicznych do warunków lokalnych. Ma to bezpośredni związek z inną podstawową zasadą samorządu, jaką jest zasada decentralizacji zakładająca względną samodzielność w wykonywaniu każdej sprawy własnej samorządu. Tym samym

skoro art. 169 ust. 4 Konstytucji zawiera konstytucyjne upoważnienie do regulacji ustroju wewnętrznego jednostek samorządu terytorialnego, a w tym także możliwości powoływania jednostek pomocniczych i regulacji ich ustroju wewnętrznego, to organ nadzoru lub sąd administracyjny może unieważnić tylko taki przepis statutu jednostki pomocniczej, który albo narusza wyraźny przepis ustawowy, albo też reguluje dane zagadnienie w taki sposób, który wprowadzie nie narusza wprost przepisu ustawowego, ale którego zakres regulacji wykracza poza ustawowo określoną dopuszczalną treść wewnętrznego ustroju jednostki pomocniczej. Unieważnione przez Sąd pierwszej instancji § 15 ust. 2 jak i § 19 ust. 1 Statutu Sołectwa Borowa Wieś nie zawierały regulacji przekraczających granic dopuszczalnej wewnętrznej regulacji ustroju tego Sołectwa.

Przechodząc do oceny zasadności zarzutu naruszenia przepisów postępowania należy stwierdzić, że zawarty w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 141 § 4 P.p.s.a. nie jest zasadny.

Przepis ten może być naruszony wówczas, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku było pozbawione przedstawionego zwięźle stanu faktycznego sprawy, zarzutów podniesionych w skardze, stanowisk stron, podstawy prawnej rozstrzygnięcia lub jej wyjaśnienia. Ponadto naruszenie tego przepisu ma miejsce także wtedy, gdy sporządzone uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wprowadzie wszystkie elementy wynikające z art. 141 § 4 P.p.s.a., ale jest ono wewnętrznie niespójne lub zawiera niedające się wyjaśnić sprzeczności, innymi słowy nie pozwala na kontrolę zaskarżonego wyroku. Zarzucając naruszenie art. 141 § 4 P.p.s.a. nie może skutecznie strona skarżąca kasacyjnie zwalczać prawidłowości przyjętego przez Sąd stanu faktycznego sprawy lub wykładni prawa materialnego dokonanej przez Sąd. Także ocena istnienia lub braku istnienia przekonywującego stronę skarżącą kasacyjnie uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie może być skutecznie zaskarżona z powołaniem się na ww. przepis.

Natomiast zasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 147 § 1 P.p.s.a. poprzez błędne przyjęcie, że § 15 ust. 2 i § 19 ust. 1 Statutu Sołectwa Borowa Wieś narusza prawo w istotnym zakresie. Oba ww. przepisy nie naruszają obowiązującego prawa, a tym samym nie było podstaw do unieważnienia w tym zakresie załącznika do zaskarżonej uchwały.

Wskazane wyżej przez Naczelny Sąd Administracyjny motywy i przyjęte oceny stanowią wystarczającą podstawę do uwzględnienia skargi kasacyjnej Gminy

Mikołów i uchylenia punktu pierwszego zaskarżonego wyroku. Ponieważ sama istota sprawy jest dostatecznie wyjaśniona, to działając na podstawie art. 188 P.p.s.a. Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznał skargę Prokuratora Okręgowego na uchwałę Rady Miejskiej Mikołowa z dnia 22 maja 2018 r. nr XLIII/786/2018 w sprawie przyjęcia Statutu sołectwa Borowa Wieś.

Kontrolując zaskarżoną uchwałę wraz z jej załącznikiem Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że nie narusza ona prawa, ponieważ nie zawiera naruszeń prawa uzasadniających jej unieważnienie na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a. Tym samym skarga jest niezasadna.

W związku z powyższym, działając na podstawie art. 188 P.p.s.a. i art. 151 w związku z art. 193 P.p.s.a. Naczelny Sąd Administracyjny uchylił zaskarżony punkt pierwszy zaskarżonego wyroku i w tym zakresie skargę oddalił.

Zgodnie z uchwałą składu 7 sędziów NSA z 3 lipca 2017 r. sygn. I OPS 1/17, opubl. w ONSAiWSA 2017/6/95 prokurator, który działając na prawach strony na podstawie art. 8 § 1 P.p.s.a. zainicjował postępowanie sądowoadministracyjne lub zgłosił w nim udział w interesie ogólnym w celu ochrony praworządności, nie może zostać obciążony kosztami postępowania sądowoadministracyjnego. W związku z tym w punkcie drugim wyroku wniosek Rady Miejskiej Mikołowa dotyczący zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego od prokuratora został oddalony.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Agnieszka Krysińska-Kłós
sekretarz sądowy

